

4. <https://www.spnews.pp.ua/tsikavi-fakty-pro-annu-iaroslavnu/>

5. <https://myukraine.org.ua/anna-yaroslavna/>

Немчик В. В., здобувачка вищої освіти 1 курсу, група МР-201

Науковий керівник – **Колєватов О. О.**, к.і.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

СУЧАСНА МОЛОДІЖНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ

Сьогодні молодь знаходиться в авангарді суспільного прогресу. Неможливо собі уявити не лише політичного, але й економічного і культурного життя в ХХІ столітті поза молодіжним ракурсом. Молодь завжди гостро реагує на соціальні та політичні процеси і, як не парадоксально, є першою жертвою цих перетворень.

Зараз ми можемо констатувати, що молодіжні рухи стали практичними засобами самореалізації багатьох молодих поколінь. Вони є засобами, що відкривають канали зв'язку, комунікації в середовищі одного покоління, виявляючи та репрезентуючи його інтереси перед суспільством в цілому.

Тому дослідження процесу становлення сучасного молодіжного руху в його організованій формі є дуже актуальним питанням суспільної науки. Особливо актуальним є вивчення в країнах перехідного періоду, зокрема в Україні.

Молодіжний рух – боротьба молоді за задоволення її соціально-економічних і політичних вимог, а також її участь у загальнополітичній боротьбі. У молодіжному русі існують різні напрямки, що відбивають соціальну структуру суспільства; кожне з напрямків пов'язано з інтересами визначених класів і соціальних груп.

Молодіжними організаціями вважаються громадські організації, що складаються з людей віком до 35 років, але одна третина з них може бути старше за 35 років (Закон України «Про молодіжні та дитячі громадські організації»). В Україні існує 224 національні молодіжні організації та 27 дитячих. На центральному рівні в Україні існує два органи виконавчої влади, відповідальні за питання молоді. Функції одного з них полягають у формуванні молодіжної політики та носять політичний характер, інший орган влади відповідає за реалізацію молодіжної політики. На «політичному рівні» основним суб'єктом виступає Міністерство молоді та спорту України (ММС). На національному рівні у структурі Верховної Ради України також існує Комітет з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму. На обласному рівні за молодіжну політику відповідають, як правило, великі управління, як, наприклад, управління з питань сім'ї, молоді та спорту чи головні управління у справах сім'ї та молоді. На обласному рівні також створено консультативні органи. Наприклад, у Чернігові працює Координаційна рада з питань молодіжної політики та Громадська рада, в роботі якої беруть участь молодіжні організації [1].

Головним аспектом молодіжної політики в Україні в наступні 5 років є її інституціоналізація. За цей період має відбутися становлення молодіжного руху: українські молодіжні організації мають вийти на європейський показник охоплення молоді в 40–50%. Зараз цей показник дорівнює лише біля 5%. Іншим важливим аспектом є розвиток інфраструктури. Ключовим моментом є створення Українського молодіжного фонду (УМФ) [2].

Державна цільова соціальна програма «Молодь України» на 2016-2020 рр.: формування громадянської позиції і національно-патріотичне виховання, здоровий спосіб

життя молоді, розвиток неформальної освіти, зайнятість молоді, житло для молоді, партнерська підтримка молоді, що проживає на тимчасово окупованій території України, надання фінансової підтримки молодіжним та дитячим громадським організаціям [3].

Тематикою регіональних пріоритетів Чернігівської області є: створення умов для розумового та креативного розвитку молоді, посилення патріотизму та моральних цінностей, популяризація здорового способу життя, створення сприятливих умов для працевлаштування молоді [1].

Децентралізація влади вже помітно змінює нашу країну і пострадянську систему управління. Вони стають сильнішими й успішнішими. Водночас економічний, освітній, культурний, спортивний розвиток українських міст, селищ і сіл значною мірою залежить саме від молоді – відповідальної, думаючої, патріотичної, залученої до управлінських процесів [2].

Системоутворюючу роль у побудові роботи з молоддю в умовах децентралізації відіграє державна молодіжна політика, зокрема Концепція Державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2016-2020 роки, що має на меті створення сприятливих умов для розвитку та самореалізації української молоді, формування патріота і громадянина, визначає загальнодержавні пріоритети та напрями молодіжної політики, ґрунтуючись на найактуальніших проблемах молоді. Молодіжна політика в умовах децентралізації по своїй суті є формуванням комфортного середовища для життя, розвитку, зайнятості молоді в громадах [4].

Українське суспільство знаходиться в процесі соціальної диференціації та виокремлення політико-економічних та культурних інтересів конкретних соціальних верств та соціально-демографічних груп населення. Відповідно, паралельно з цим процесом, відбувається формування молодіжного руху України.

Перехід від тоталітаризму до плюралістичної демократії, розвиток ринкових відносин, трансформація соціальних структур суспільства, посилення процесів соціальної диференціації, створюють основу для втілення в життя цінностей та принципів політичного плюралізму. Це знаходить відображення у виникненні в середовищі молоді широкого спектру найрізноманітніших громадсько-політичних рухів, організацій, об'єднань та неформальних ініціатив [5].

На сьогодні в Україні існує вісім найбільших молодіжних організацій, які об'єднались в Національне українське молодіжне об'єднання (НУМО). Туди ввійшла Українська асоціація студентів (УАС), Спілка Української молоді (СУМ) в Україні, Фондація Регіональних Ініціатив (ФРІ), Молодіжний націоналістичний конгрес (МНК), Національний альянс, а також Пласт – Національна Скаутська організація України. До процесу створення НУМО долучились також дві структури, які виникли вже після «Революції Гідності»: Асоціація молодіжних центрів України (АМЦУ) та Українська академія лідерства (УАЛ). Метою спілки є забезпечення представництва та участі молоді в суспільному житті України та світу задля формування ефективної відкритої молодіжної політики. Головне завдання, на початковому етапі діяльності, забезпечити максимальне представництво різних прошарків молоді у формуванні та реалізації державної молодіжної політики. Серед них є не лише фінансова незалежність і досвід ефективного демократичного врядування, але й відсутність будь-яких контактів організацій-кандидатів чи окремих їх лідерів із агентами впливу держави-агресора.

Президентом України Володимиром Зеленським був підписаний Указ «Про Національну стратегію до 2030 року». Стратегія передбачає собою за мету утвердження важливості молоді для розвитку держави, а також створення можливостей для молодих людей розвиватися в цьому напрямку, бути конкурентоспроможними, економічно

активними, відповідальними та свідомими. Також створення умов для посилення самостійності молодих людей, формування в них навичок здорового способу життя [6].

В Україні серед широкого спектру проблем, пов'язаних із формуванням та реалізацією молодіжної політики, необхідно виділити наступні: молодіжна політика у сфері освіти; становище молоді, створення необхідних умов для зміцнення правових та матеріальних гарантій; діяльність молодіжних організацій для повноцінного соціального становлення та розвитку молоді; аналіз механізмів політичної соціалізації молоді та формування їхньої громадянської ідентичності; залучення молоді до активної участі в економічному розвитку України тощо. Отже, успішне розв'язання проблем молоді можливе лише за умови об'єднання зусиль державних управлінських структур, які відповідають за розроблення та реалізацію державної молодіжної політики, науковців і, безперечно, самої молоді.

Список використаних джерел

1. Молодіжна політика в Україні Висновки Команди міжнародних оглядачів Ради Європи. Видавництво Ради Європи F-67075 Strasbourg Cedex, жовтень 2013 Надруковано в Раді Європи. 185 с.
2. Мацюк Т.І. Молодіжна політика в Україні: сучасний стан та шляхи розвитку. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2392>
3. Державна молодіжна політика в Україні, міністерство молоді та спорту України, 2020. [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://decentralization.gov.ua/uploads/library/file/148/Molodizhna_politiika_v_Ukrayini.pdf
4. Формування та реалізація державної молодіжної політики в Україні в умовах децентралізації. Тернопіль: ТОВ «Тернограф», 2017. 100 с.
5. Державна молодіжна політика в Україні: світовий і національний досвід формування та реалізації. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/1740/>
6. Українська правда життя «Хто матиме вплив на три мільйони молодих українців». [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://life.pravda.com.ua/columns/2019/08/10/237830/>

Остапенко Д. П., здобувачка вищої освіти 1 курсу, група ФК-201

Науковий керівник – **Колєсватов О. О.**, к.і.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ГОЛОД В УКРАЇНІ 1946-1947 РР.

Післявоєнний період є одним із ключових етапів історії радянського державного устрою і суспільства. Населення України сподівалось, що почнеться спокійне життя, а все страшне залишилось за порогом війни. Однак ейфорія перемоги та уявлення про ідеальне життя були розвіяні реальними життєвими обставинами. Вже у 1946-1947 рр. на Україні розпочався масовий голод [1].

Актуальність теми даної роботи обумовлена тим, що про післявоєнний голод в Україні відомо ще недостатньо, але його наслідки досі болісно озиваються в пам'яті живих свідків. Таким чином, метою роботи є дослідження основних причин та наслідків голоду 1946-1947 рр., однієї з трагічних сторінок історії України.

Отож, виділимо основні причини даного голоду. По-перше, були важкі наслідки війни, які виражалися у зменшенні посівних площ, зменшилося поголів'я худоби, був значний